

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg ville ønske, der var nogle flere tilhørere, der hørte hr. Mogens Elvensøs bemærkning: Jeg ved, hvordan et familiemønster skal se ud.

Sådan ser vi i SF ikke på det, hr. Mogens Elvensø. Vi mener, at familier skal have lov til at danne det familiemønster, de mener passer til den pågældende familie. Vi vil ikke med mere eller mindre ubesindige forslag lægge faste rammer for, hvordan en familie skal opføre sig. Det er åbenbart det, man i Fremskridtspartiet forestiller sig, samtidig med at man ifølge forslagens bemærkninger vil indføre bureaukrati, sagsbehandlervælde over for nogle konkrete problemer, de pågældende familier kan komme til at stå over for.

Vi er som sagt ikke enige, når hr. Mogens Elvensø giver udtryk for, at familier skal opføre sig præcis, som Fremskridtspartiet mener.

Så siger hr. Mogens Elvensø, at det er ren og skær fagforeningspolitik. Hvor er der fagforeningspolitik i det, jeg har sagt? Fremskridtspartiet argumenterer med, at det vil give plads til børnene på ventelisterne. Det vil sige, at set isoleret ud fra et fagforeningssynspunkt kan man for så vidt være ligeglad, hvis man ikke vil tage sig af børnenes tarv. Så jeg betragter hr. Mogens Elvensøs bemærkning som noget, han med et lidt markant armsving i luften fandt på at sige, fordi han savnede saglige argumenter.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

Det er kedeligt, at hr. Agerschou ikke har fatet, at jeg ikke taler om forældrene. Det er børnene, hvad der tjener børnene bedst. Jeg ved godt, at SF bliver ved, indtil de får det sidste ord. Det er jo kutyme i denne sal. Men det rigtige er, at det er familien og ikke børneinstitutionerne, der skal tilrettelægge familiens tarv, og hvad den skal gøre.

Når jeg siger fagforeningspolitik, er det, fordi hr. Agerschou slås for, at et barn skal blive ved med at være inden for vuggestuens eller børnehavens døre, så snart det er kommet ind. Det kalder jeg fagforeningspolitik.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Hr. Agerschou har ordet. Jeg tror, det bliver den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Nu kan jeg høre, at hr. Mogens Elvensø mener, at forslaget går ud på at varetage børnenes tarv. Så vil jeg spørge hr. Mogens Elvensø: Har I spurgt børnene? Har I spurgt børnene i en børnehave, om de er interesseret i jeres forslag? Om de er interesseret i, at de, fordi far eller mor bliver arbejdsløs, skal trækkes ud af børnehaven? At de skal trækkes væk fra kammeraterne? At de ikke kommer på den teatertur, de har været med til at planlægge? Har I virkelig spurgt børnene om det? Nej, det har I ikke, for enhver af os, der sidder herinde, ved, hvad svaret ville have været.

Det, I forsøger, er på bedste diktatoriske vis at lægge nogle ganske bestemte rammer ned over børn. De må ikke være med til at bestemme over deres daglige liv. Det skal Fremskridtspartiet nok ordne!

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Nu var der jo et direkte spørgsmål til hr. Mogens Elvensø. Derfor én kort bemærkning til. Så er det slut.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

Jeg har da spurgt nogle af børnene. Hver gang min svigerdatter eller mine sønner er syge og jeg henter børnene i børnehaven og spørger dem, om de vil med hjem, så har de tøjet på, allerede inden de siger: Ja, morfar – eller: Ja, farfar, nu kommer jeg.

Jane Oksen (FP):

Til den sidste polemik kan jeg sige, at det først og fremmest må være forældrene, der bestemmer over deres børn. Hvis børn er vænnet til fra fødslen at opholde sig på en institution, er de faktisk kun sammen med deres forældre i de timer, hvor forældrene måske både er trætte og sure, og de mest aktive timer, et barn har, er jo om dagen. Så det kan godt være, at den børnepolitik, vi fører, gør, at børn bliver i den grad institutionaliserede.

De Konservatives ordfører talte om ventelister. Jeg ved ikke, om man har direkte tal på de ventelister. Det er da muligt, at mange af dem, der står på ventelisterne, ikke er i arbejde. Det vil jeg såmænd gerne tro, men det skyldes må-